

občinski poročevalec

ŠT. 15

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUDSTVA DOMŽALE

Domžale, 25. oktober 1980, Leto XIX

Občinski poročevalec, glasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva občine Domžale izhaja dvakrat mesečno, vsa gospodinjstva v občini ga dobivajo brezplačno. Glasilo ureja uredniški odbor v sestavi: Karel Kutar, Matjaz Brojan, Maja Jeran, Franc Tekavec, Darko Gognjavec, Marjan Bolhar, Matjaz Repnik, Ivana Seifert in Jozef Škok. Glavni urednik: Karel Kutar, tel.: 721-082, odgovorni urednik: Matjaz Brojan, tel.: 721-656, tehnični urednik: Franc Ravnkar, tel.: 721-082. Glasilo izhaja v nakladi 12.000 izvodov in ga tiska Delavska univerza Domžale. Rokopise sprejema odgovorni urednik, Ljubljanska 94, Domžale, naročene oglašne sprejema Delavska univerza Domžale, Kolodvorska 6. Rokopisov ne vračamo, fotografije pa le izjemoma. Glasilo je na podlagi sklepa številka 421-1/72 z dne 26. 11. 1974 Sekretariata za informacije, Izvršnega sveta SR Slovenije oproščeno plačila temeljnega davka od prometa proizvodov.

Glasilo je bilo dne 25. 7. 1970 odlikovano s Priznanjem Skupščine občine Domžale za uspešno informiranje, dne 24. 4. 1974 pa s srebrnim Priznanjem Osvobodilne fronte slovenskega naroda za uspešno informiranje delovnih ljudi in občanov občine Domžale.

Iz dela občinskega sindikalnega sveta

1. Inventivna dejavnost v naši občini

Odbor za inventivno dejavnost je v okviru svojega programa dela obravnaval nekatere primere samoupravnih sporazumov in pravilnikov s področja inovacij ter se odločil, da bo v procesu vzpodbujanja tega področja pripravil vzorec normativnega akta, ki opredeljuje področje inovacij. Obravnaval in posredoval je tudi pripombe na vsebino Družbenega dogovora o skupnih osnovah o oblikovanju in razporejanju sredstev za osebne dohodke in skupno porabo z vidika problematike nagrajevanja inovacij, izumov, tehničnih izboljšav in koristnih predlogov.

Člani odbora so pregledali tudi Samoupravni sporazum o ustanavljanju Občinske raziskovalne skupnosti.

Da bi delo odbora čimbolj aktivirali, smo povabili k sodelovanju predstavnike razvojnih služb iz delovnih organizacij, ker smatramo, da se le-ti najpogosteje soočajo s to problematiko — tako je bilo vsaj doslej vedno slišati.

Vendar, glede na odziv, bi smeli trditi, da jih oživitve dejavnosti in pravilno družbeno vrednotenje tega kaj malo zanima. Udeležili so se namreč predstavniki iz treh delovnih organizacij in sicer: Lek, Tosama in Induplati.

Glede na cilj, ki si ga je zadal odbor skupaj z občinsko raziskovalno skupnostjo, mora s svojo aktivnostjo nadaljevati, tiste, ki bi pa morali biti zainteresirani za njegovo delo pa pritegniti k sodelovanju.

2. Akcija „Tisoč delavcev — sodelavcev“

Akcija „Tisoč delavcev — sodelavcev“ še vedno traja. Ugotavljamo, da so posamezne delovne organizacije pobudo razširitve dopisniške mreže in izboljšanje kvalitete obveščanja vseh delavcev začela zelo dobro in da je omenjena akcija v marsikateri sredini v polnem razmahu. Tudi komisija za obveščanje pri Občinskem sindikalnem svetu aktivno dela. Tako gre prav njej, članom in akciji sami, zasluga, da so v marsikateri delovni sredini začeli izdajati interna glasila. Akcijo je treba nadaljevati tam, kjer je začeta, v vseh tistih sredinah, kjer pa doslej akcije še niso začeli, je to treba nemudoma storiti, da se čim večji krog ljudi usposobi za dopisovanje oziroma prenos informacij, še zlasti pa da poglobimo informiranost, kajti le dobro informiran delavec bo tudi dober samoupravljalec.

3. Javne razprave

Osrednja aktivnost Občinskega sveta ZSS pa je sedaj usmerjena na dva pomembna dokumenta:

- na dogovor o temeljnih družbenega plana občine Domžale in programe samoupravnih interesnih skupnosti,
- na družbeni dogovor, ki določata skupne osnove in merila za delitev osebnega dohodka in skupne porabe ter za povračilo stroškov.

Navedeni temi sta bili osrednji točki posvetov, katerih so se udeležili predsedniki IO OOOZS, predsedniki delavskih svetov in sekretarji OO ZKS, ki smo jih organizirali 3. in 4. septembra 1980.

„Okrogla miza“ na Viru

Obravnavali smo tudi družbeno-ekonomsko situacijo in priprave na akcijo „Nič nas ne sme presenetiti 80–81“.

Da bi bile tako politične kakor tudi samoupravne strukture čimbolj pripravljene za vodenje javnih razprav, so bili na posvetih prisotni tudi predstavniki samoupravnih interesnih skupnosti.

Zaključki posveta so bili:

- da je o obeh dokumentih potrebno voditi čimširšo in kvalitetno javno razpravo in sicer tako, da bo z vsebino seznanjen vsak delavec in občan ter, da bo imel istočasno tudi vpliv na oblikovanje končne vsebine;

- v sredinah, kjer so strokovne službe prešibke, morajo pri javni razpravi sodelovati predstavniki Občinskega sindikalnega sveta, Izvršnega sveta skupščine občine Domžale in Samoupravne interesne skupnosti.

Ko to poročamo, so javne razprave že na višku, precejšnje število obiskov je že izvedenih, tako da smo glede na dosedanjo aktivnost s potekom akcije lahko zadovoljni.

4. Okrogla miza: Delitev po delu in rezultatih dela

Vir, 18. septembra 1980

V organizaciji Občinskega sindikalnega sveta Domžale je bila izvedena okrogla miza na temo Delitev po delu in rezultatih dela, katera je bila namenjena predvsem strokovnim delavcem, ki se ukvarjajo s področjem nagrajevanja.

Udeležba je bila zelo dobra, saj se je razgovora udeležilo 62 strokovnih delavcev, kar potrjuje dejstvo, da je tudi ta oblika dela lahko uspešna, seveda ob izbiri zanimive tematike.

Največ pozornosti je bilo namenjeno vsebini družbenega dogovora o skupnih osnovah ter oblikovanju in delitvi sredstev za osebne dohodke in skupno porabo. V diskusiji, ki je bila vsebinsko zelo kvalitetna, so diskutanti ob svojem izvajanju postavljali vprašanja, izpostavljali dileme, nekateri pa dajali tudi predloge za razrešitev posameznih področij nagrajevanja.

V razgovorih so sodelovali tudi:

- tov. Marjan Zupan, strokovni sodelavec Republiškega sveta ZSS,

- tov. Lojze Mežnarič, predsednik medobčinskega sveta ZSS in

- predstavnik medobčinske gospodarske zbornice.

Marija Puki

Prvo združevanje dela in sredstev v jugoslovanski industriji nekovin v Drtiji pri Moravčah

Termitova investicija dobro napreduje

V Drtiji pri Moravčah grade največjo investicijo letošnjega leta v domaški občini. Gre za rekonstrukcijo separacije kremenčevih peskov ter za predelavo kislih mas in oplaščenih peskov. Ta naložba vredna skoraj 250 milijonov dinarjev bo nadomestila peske, ki jih je na leto dosedaj potrebovala kar 30.000 ton z uvoza livarska industrija. Pred dnevi so predstavniki domaškega Termita, predstavnikov podpisnikov samoupravnega sporazuma o združevanju dela in sredstev, predstavnikov občine ter drugih podpisali z GIP Beton Zasavje pogodbo o drugi fazi del, ki bodo te dni stekla. Prva faza del je danes že uspešno zaključena.

Podpis pogodbe o drugi fazi del na Termitovi naložbi v Drtiji pri Moravčah med predstavnikoma Termita in GIP Beton Zasavje

V tej pomembni naložbi domaške delovne organizacije Termit sodeluje poleg slovenskih železarn še cela vrsta sovlagateljev tudi iz drugih republik, ki bodo prispevali tretjino denarja. Vrednost naložbe, ki pomeni prvo združevanje dela in sredstev v jugoslovanski industriji nekovin, je tudi v tem, da bo za potrebe jugoslovanskih livarjev zagotovila v Moravčah v celoti najkvalitetnejše livarske peske, kisle mase in oplaščene peske, ki bodo v celoti nadomestili dosednji uvoz iz Zahodne Nemčije.

Gradbeniki so do današnjega dne z manjšim zaostankom opravili uspešno delo na rekonstrukciji separacije in sušilnice, v drugi fazi pa bodo v izvedbi gradbenega podjetja Beton začeli že v nekaj dneh graditi predelavo kislih mas in oplaščenih peskov.

Ob tem predvidevajo že v letošnji zimi oz. zgodnji pomladi dograditev filtracije in sušilnice tako, da bo po predvidevanjih

celotni program realiziran že v prihodnjem letu. Naložba domaškega TERMITA v Moravčah, kot so pred dnevi vnovič poudarili temelji na 50 letnih rezervah naravnih surovin najboljšega kremenčevega peska v Jugoslaviji, najsodobnejša tehnologija, ki jo pripravljajo Raziskovalna skupnost Slovenije pa daje realne obete, da bo naložba dala že takoj v začetku celo boljše ekonomske učinke, kot so jih predvidevali. Če bo temu tako, tedaj bo v obdobju 1983-1984 treba povečati tudi s sedanjimi načrti predviden izklop.

Ob uspešnem poteku gradnje v Moravčah, ki so si jo ob priložnosti podpisali pogodbe o drugi fazi del tudi ogledali, pa je treba povedati, da gre pri Termitovi investiciji za naložbo, ki bo planirana sredstva preseгла le v manjši meri, saj je pri gradnji največja skrb namenjena prav smotrni, racionalni rabi družbenih sredstev.

Matjaž Brojan

Občinska konferenca ZSMS Domžale je 19. in 20. septembra organizirala na Trojanah seminar za vodstva osnovnih organizacij. Udeležilo se ga je 93 mladincev iz naše občine.

Poslušali smo predavanja, ki so zajemala področja aktivnosti mladinske organizacije, tako, da bodo mladinci - udeleženci seminarja pridobljeno znanje s pridom uporabili pri njihovem delu v osnovnih sredinah.

Prvi dan nam je tovariš Maks Jeran, sekretar OK SZDL nanizal nekaj zanimivosti o bližajoči se akciji NNNP. Predavanje je bilo zanimivo, saj bomo imeli mladi v tej akciji nedvomno pomembno vlogo.

Aktualni dogodki v svetu (predvsem nemiri na Poljskem) in notranja politična situacija so bili predmet predavanja tovariša Karla Kušarja, izvršnega sekretarja komiteja za SLO.

Tovariš Marolt, predsednik komiteja za gospodarstvo in finance pri skupščini občine Domžale, nam je predstavil trenutno gospodarsko stanje v svetu.

Izkušnje prejšnjih seminarjev govorijo v prid organiziranega dela po skupinah, kjer imajo mladi možnost, da si izmenjajo izkušnje o delu v njihovih sredinah, kar nas je vodilo pri oblikovanju programa drugega dne seminarja. Delo je potekalo v treh skupinah (konferenca mladih delavcev, mladih v vzgoji in izobraževanju, mladih iz krajevnih skupnosti).

V nadaljevanju sobotnega dopoldneva smo poslušali še Založnik Cvetko, predsednico komisije za kulturo pri OK ZSMS Domžale, ki nam je posredovala nekaj informacij o snovanju akcij komisije za kulturo. Tovariš Darko Štrajn, filmski kritik nam je govoril o slovenskem filmu in programu slovenskih kinematografov, seminar pa je zaključil Darko Končan z Republiške konference ZSMS s predavanjem o kolektivnem delu in odgovornosti.

Nekaj besed bi veljalo spregovoriti še o pomenu in upravičenosti organiziranja tovrstnih seminarjev, kot eni od oblik izobraževanja mladih.

Mladinci se moramo zavedati, da nam lahko le znanje in obveščeno življenje, omogočita enakopravno vključevanje v sistem družbenega samoupravljanja. Prizadevati si moramo, da bodo mladinci v naših osnovnih organizacijah informirani o stvareh, ki zadevajo njihovo vsakdanje življenje v krajevnih skupnostih. Le na ta način bomo dosegli, da se bodo resnično aktivno vključevali v družbeno dogajanje. Mladinci si na teh seminarjih pridobijo prepotrebno znanje, ki je osnova za pravilno razumevanje našega družbenopolitičnega sistema in tendenc njegovega razvoja. Izkušnje, ki si jih pridobijo jim bodo omogočile lažje premagovanje težav s katerimi se bodo srečevali pri svojem delu. Pri vsem tem pa je morda najpomembnejše, da si krepimo zavest, da smo aktivni člani v razvoju naših samoupravnih odnosov in da smo sami oblikovalci naše sedanosti in prihodnosti.

Marko Mokorel
OK ZSMS Domžale

Seminar za vodstva osnovnih organizacij ZSMS občine Domžale

Tov. Karel Kušar predava mladim iz občine Domžale na seminarju na Trojanah

RELATIVNO

V obdobju živahnih zborov občanov, ki ponekod zelo naglas in celo z nedvoumnimi kretnjami premelevajo vprašanje vsakovrstnih gradenj v naslednjem srednjeročnem obdobju, se mnogo pogovarjamo tudi o preskrbi, njeni organiziranosti, trgovini itd. Zahteve je slišati od vsepovsod in nemara so med najbolj glasnimi občani v dolini, kjer želimo imeti skoraj na vsakem vogalu svojo trgovino, ki bi nas preskrbovala z vsem, kar pač potrebujemo. Prehudo je za naše (dolinske) pojme, če je trgovina oddaljena četrte ure pešhoje ali pet minut vožnje s kolesom. „Preskrba ni ustrezno organizirana“ - pravimo.

Drugod denimo v hribovskih vaseh kot je Velika vas ali vas Tlačenica pa so zadovoljni, če je preskrba urejena v večjih naseljih blizu teh vasi.

Iz Velike vasi se jim ni težko preskrbovati v Moravčah, iz Tlačenice pa v Pečah. Da so trgovine le v teh dveh večjih krajih založene, pa so občani teh gorskih vasi zadovoljni...

Kako je vse relativno!

B.

Center za usposabljanje in varstvo invalidnih oseb Domžale – Kamnik iz Mengša:

Ustanova, ki daje smisel rehabilitacijskim naporom

Kako pomembno družbeno poslanstvo opravlja center za usposabljanje in varstvo invalidnih oseb Domžale – Kamnik v Mengšu je odveč poudarjati, četudi ustanova deluje nekako sramežljivo odmaknjena iz središča Mengša. Delež, ki ga družbi prinaša ta ustanova z resocializacijo psihotikov, nevrotikov, zdravljenih alkoholikov in različnih drugih invalidov je dragocena, zlasti še, ker se v centru pridobivajo delovne navade, ki jih v drugih ustanovah ne bi uspeli zagotoviti. V pogovoru z direktorjem centra BRUNOM KOCBEKOM smo zvedeli marsikaj o delu in življenju onih, ki jim njihova usoda ni bila srečna. Srečo so imeli le v tem, da so danes delavci centra, ki nadvse zgledno skrbi zanje.

Ustanovitelji centra, ki deluje za obe sosednji občini so Skupnosti socialnega varstva v Domžalah in Kamniku, Skupnost za zaposlovanje Domžale – Kamnik ter oba izvršna sveta v obeh občinah. S posebnim samoupravnim sporazumom so bila zagotovljena sredstva za izgradnjo centra ter financiranje po posebnem ključu pa tudi sredstva za redno dejavnost.

Po statutu centra lahko vanj sprejemajo le tiste invalidne osebe, ki jih z odločbo pošlje socialno skrbstvo ene ali druge občine ali pa strokovna komisija za določanje stopnje invalidnosti pri Skupnosti za zaposlovanje.

Tesno sodelovanje

Center ima z omenjenima skupnostima Domžal in Kamnika dobre odnose, strokovni delavci pa imajo za probleme in delo centra izredno razumevanje. To razumevanje in dobro sodelovanje se kaže v primerih invalidnih oseb, kjer so bile kake stvari sporne. Take primere so v skupnem reševanju problema zadovoljivo uredili. Sodelovanje na strokovni ravni je zgledno, saj so obiske na domu organizirali prav tako v sodelovanju s socialnim skrbstvom.

Delo najboljša terapija

V centru za usposabljanje in varstvo invalidnih oseb sprejemajo invalide z različnimi vrstami prizadetosti. S tako usmeritvijo presejajo ponekod uveljavljeno prakso ločevanja invalidov po vrstah invalidnosti. Ob enotnem gledanju na človeka invalida je ustanova razvila v svojem okviru dejavnosti, ki jih sicer ne bi mogla.

Ta odprtost ustanove, da sprejema vse, ki se lahko v njeno delovanje dejavno vključijo, prinaša poleg prednosti na področju organizacije in tehnologije dela (mogoča je večja različenost in zahtevnost opravil, lažje je nadzirati proizvodno delo) tudi vrsto socialnih in psihičnih koristi.

V Mengšu vztrajajo, da vse to lahko v največji meri zagotovi

delavnica, kjer invalidne osebe najdejo svojim sposobnostim primerno delo.

Le to jim zagotovi večjo socialno varnost, krepi se kulturna konformnost in širijo socialni cilji, poveča se stopnja sprejemanja drugih, invalidni človek sam pa si ustvari večje človeške razsežnosti.

Da se vse to doseže pa je seveda predpogoj primeren kader, ki v Mengšu ob minimalnem številu zaraea dela z ljubeznijo.

Povečujoče število invalidnih oseb

Trenutno je v obravnavi 50 invalidnih oseb, od tega 22 v delavnicah pod posebnimi pogoji; gre za invalidne osebe, ki bodo v Centru tudi ostale, saj nišo zmožne zaposlitve pod rednimi pogoji. Osmero delavcem invalidom iz obeh občin pa zagotavljajo delo na domu, ker ne morejo hoditi v center. Preostalih 20 delavcev invalidov je v centru na usposabljanju: 12 iz Domžal in Kamnika, preostali pa iz petero ljubljanskih občin. Ljubljanske občine Moste, Šiška in Center so zaradi tega tudi že prispevale del sredstev za adaptacijska dela, ki jih center namerava v prihodnje še opraviti.

Število delavcev invalidov – kot so nam povedali na centru – narašča, saj se je v kratkem času povečalo od 43 na 51. Od ustanovitve do danes so obravnavali že 76 invalidov, med katerimi se jih je 10 že vrnilo v proizvodnjo.

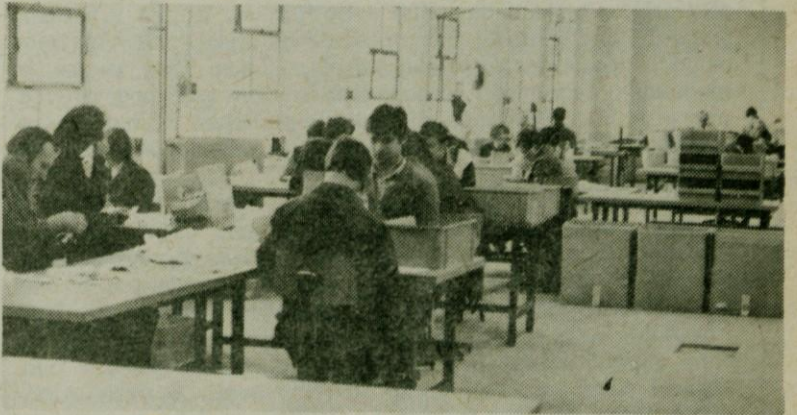
Načrti so pogumni . . .

V Centru poteka investicijska gradnja. Tako so lani za odkup stavbe v kateri poteka dejavnost centra namenili 3.720.000 dinarjev, letos pa za različne adaptacije že več kot milijon dinarjev.

S tem bodo pridobili novo kompletno delavnico, čajno kuhinjo, sanitarije, prihodnje leto pa med obema delavnicama povezovalni trakt. Perspektiva centra h kateri prizadevni kader teži je v tem, da bi nastale delavnice pod posebnimi pogoji, ki niso zmožne zaposlitve pod normalnimi pogoji.

Opravljen v centru je mnogo: eno med njimi je tkanje blaga, iz katerega izdelujejo krila, ki jih izdelajo le po en kos iz vsakega vzorca

Pogled na dela invalidov v veliki delavnici Centra

Ob tem pa želijo uresničiti cilj (to so si začrtali kot nalogo ob koncu naslednjega srednjeročnega programa), da bi imeli tri delavnice, ter zagotovili varstvo – kot predvideva njihov statut – tudi za težko duševno prizadete osebe, ki jih imajo trenutno starši še doma.

Gospodarska koristnost

Delavci invalidi delajo. Z delom svojih rok so iz raznih kooperacijskih poslov in naročil različnih obrtnikov lani ustvarili 28 starih milijonov dohodka, letos pa že v

prvi polovici leta 30 milijonov, zato predvidevajo, da bodo ob koncu leta z lastnim delom dosegli 68 milijonov dohodka.

Ob sredstvih, ki jih center dobi od skupnosti socialnega skrbstva in od skupnosti za zaposlovanje, so to zelo pomembna sredstva: vračajo upanje v ustvarjalne moči onim, ki jim je sreča obrnila hrbet, centru pa ustvarjajo pogoje, da še dodela svojo vlogo v plemenitem poslanstvu, ki ga za obe občini opravlja.

Matjaž Brojan

29. september — dan pionirjev:

Jugoslovanska pionirska organizacija je bila ustanovljena v dneh od 27. do 29. septembra 1942. leta v Bihaću na prvem kongresu USAOJ-a (Udruženi savez antifašističke omladine Jugoslavije).

Pionirji in cicibani, ki vstopajo v Pionirsko organizacijo, so nanjo ponosni. Ponosni so na vso dolgo, trnovo pot, ki jo je prehodila njihova organizacija od ustanovitve pa do današnjih dni.

Koliko junaštva so zmogla krhka in drobna, a trdna telesa otrok, ki so svoje otroštvo morali preskočiti, da ga v svobodi uživajo nove generacije.

Majhni otroci so postali po duši in srcu odrasli in mnogi, premnogi so se pridružili starejšim borcem za našo svobodo in boljše življenje nas vseh. Bil je to grenak a velik čas. Tudi najmlajši so svoje neizživeto otroštvo zamenjali za cilj, za katerega so se bili pripravljeno boriti, trpeti in tudi umreti.

To je bil čas, ko so namesto uspank in pravljic za lahko noč poslušali streljanje pušk, brnenje jeklenih ptičev, ki so povsod sejali smrt in stok ter krik starejših. To je bil čas, ko so namesto igračk jemali v roke lesene puške, da bi jurišali na sovražnika. A mnogi so nanj jurišali z bombami in pravimi puškami.

V takih razmerah, v katerih se je

znašla naša lepa in zasužnjena domovina, so se v mladem rodu izoblikovale nove vrednote: pristna neomajna ljubezen do domovine, verovanje v zmago, mržnja do sovražnikov vseh vrst, junaštvo, upornost, vztrajnost, smelost, iznajdljivost, tovarištvo, poštenost, navdušenje in zaupanje vase.

Taki otroci, prežeti z željo po svobodi, so se zavestno vključevali v oborožen in surov boj proti sovražniku in domačim izdajalcem. Pripravljeni so bili žrtvovati vse svoje otroške in mladostne sile, pa tudi življenje, za osvoboditev zasužnjene domovine.

Po svojih močeh so skrbno pomagali partizanom, našim borcem za svobodo in lepše življenje. Zanje so zbirali hrano, zdravila, obleko, orožje, strelivo. Mnogi so bili kurirji, obveščevalci, stražarji. Bili so spretni, pogumni, vzdržljivi, premeteni. Vse njihove akcije so bile zelo pomembne za naš narodnoosvobodilni boj. Trosili so letake, odvezemali sovražnikom orožje, strelivo, zažigali sovražna skladišča, prebadali avtomobilske gume, vrtali bencinske cisterne. Med njimi so bili tudi pravi borci, mali junaki so nosili prave puške in bombe. Bili so pravi junaki, čeprav niso imeli več kot

(Nadaljevanje na 4. strani)

iz naših krajevnih skupnosti

Janez Prašnikar: GORIČICA PRI SELU

Dober gospodar in lepa kmetija

Pred dnevi sem se oglašil pri Janezu PRAŠNIKARJU, ki ima prav vzorno urejeno domačijo v Goričici št. 10. Že v bežnem pregledu sem ugotovil, da gre za naprednejšo kmetijo na tem območju Krajevne skupnosti Vrhpolje-Zalog. Prav to me je spodbudilo, da sem se z gospodarjem Janezom začel pogovarjati o vrsti in količini proizvodnje kmetijskih pridelkov. Pri tem sem ga vprašal s katero kmetijsko dejavnostjo se ukvarja, in je najbolj donosna.

„Vsekakor živinoreja in proizvodnja mleka. Na štirinajstih hektarih zemlje redim 14 glav živine in par konj. Od tega 5 krav-molznic, nekaj bikov pa je za zakol. Seveda so največji redni dohodki od mleka. Tako sem ga v letu 1979 prodal cca 13.000 litrov in zanj prejel nekaj denarja za pospešitev gospodarstva. Tudi v letošnjih šestih mesecih sem ga z gotovostjo oddal 7.200 litrov in bom verjetno postal drugi največji proizvajalec mleka v naši krajevni skupnosti: Za tolikšno količino mleka je treba vložiti mnogo truda, saj imam pridelati kar 2.700 kg mesečno dobre krme in silaže za zimski čas t.j. štiri mesece.“

„Se ukvarjate tudi s kmetijskimi pridelki za trg?“

„Za trg trenutno ne prodajam ničesar; kar pridelam, imam za domače potrebe. Pač pa vsako leto skoraj prodam 4 do 6 glav pitane živine in kakšnega debelega prašiča z zakol. Ob dobri letini se te številke seveda povečajo. V letošnjem letu imam v hlevu 6 do 7 telet – plemenskih in pa nekaj pitalcev.“

„Uporabljate tudi umetna gnojila?“

„Da, kupim jih vsako leto spomladi, drugače pa uporabljamo domači hlevski gnoj.“

„Koliko ljudi dela na kmetiji?“

„Doma nas je trenutno pet, žena Ivana stara 68 let težko hodi, ker jo bolijo noge, le v kuhinji kaj opravi. Tudi jaz sem slabega zdravja, imam teško bolezen, pa sem za kmečka dela nespособen. Največ dela na kmetiji s stroji in ročno 32-letni sin Martin. Sin je vse do lani leta delal v tovarni, da pa bi še naprej ostala kmetija, se je zavzel in za vedno ostal na kmetiji. Sicer sem gospodar uradno še sam, kar se pa tiče kmečkih del pa vse to vodi in opravlja sin Martin sam. Doma sta še dva sinova in oba v službi, po „šihitu“ pomagata doma, trenutno sta pričela zidati stanovanjski hiši v bližini doma. Tako je dejansko za vse sin Martin; je resnično priden in za naju z ženo prijazen. Tudi

med sosedi je priljubljen, samo mu manjka dobra žena, da bi potem laže delal na kmetiji.“

„Pa vse to delo na kmetiji zmorete sami?“

„Na kmetiji je še precej ročnega dela, ker je zemlja precej kamnita, sin Martin je v lanskem letu izkopal precej kamena, da bo košnja boljša in donosna. Tudi njive so kamnite, ker se ne da obdelovati strojno, pač pa le s konjsko vprego in železnim plugom. Pa kljub vsemu temu imamo skoraj vse kmetijske stroje s priključki, pa traktor. Samo delovna sila nam manjka, ker sam sin vsega ne zmore, čeprav daje od sebe vse sile.“

„Pa vaši načrti usmeritve kmetijstva?“

„Da bi pridelali na travniku in pašnikih več krme, ker le-te vedno primanjkuje, bo potrebno postopoma vsako leto odstraniti iz površin kamenje, ker je tega še precej.“

– Napraviti nov večji silos za silažno krmo.

– Urediti še ostala potrebna dela pri hlevu.

– Kupiti stroje za obdelovanje, ki jih nimamo.“

„Kako pa vaša strojna skupnost?“

„Res nas je devet kmetov združenih v strojno skupnost dveh vasi Sela in Goričice. Imamo sadilec za krompir

(Nadaljevanje s 3. strani)

dvanajst, trinajst, štirinajst, petnajst let. Mnogi so umirali v sovražnih taboriščih smrti. V izgnanstvu so trpeli lakoto, pomanjkanje, hrepeneli po toplem domu, za katerega so bili oropani in prestali mnogo strahu, ki jih je spremljal.

Trpljenje in delo teh zavednih otrok je potrdilo, kako pomembno je bilo sodelovanje najmlajših za našo svobodo in revolucijo, zato so ustanovili pionirsko organizacijo. Beseda „PIONIR“ je pomenila otrokom pripadnost pionirski organizaciji, borbeno pripravljenost, junaštvo in vse vrline otrok, ki so se borili za svobodo in revolucijo. Bili so otroci revolucije. Njihovo delo so vodili skojevci. Njihovi cilji so bili cilji odraslih. Pionirji so imeli oznake činov, kot prava partizanska vojska. Najljubši znak pripadnosti pionirjev je bila rdeča zvezda. To je bil težak, krut, a pomemben začetek pionirske organizacije.

Tudi v upornem mestu – mestu heroju – Ljubljani, so med vojno aktivno delovali pionirji. Drobnji, narezani lističi z napis: OF, Živeli partizani, TITO, z rdečo zvezdo in drugi, so se držali tlaka in zidov, ulic. Tudi slovensko zastavo s peterokrako zvezdo so obesili na vrh zvonika, da jo je videlo vse mesto. Mnogi so raznašali partizanski tisk iz ilegalnih tiskarn po mestu. Otroci upornega mesta so bili junaki.

Danes živijo pionirji drugačen čas. Utrjujejo bratstvo in enotnost naših narodov in narodnosti, medsebojno prijateljstvo, se učijo in delajo, da bodo lahko nekoč nadaljevali delo odraslih, v mislih na težke in surove čase, ko se je rodila njihova organizacija. Delali in borili se bodo za mir, svobodo in prijateljstvo med vsemi narodi sveta.

Tudi brez Tita bodo vedno ostali zvesti TITOVIM pionirji, kakor je bil Tito vedno njihov.

Danica Zidarič

oziroma koruzo in cisterno za gnojnico. Vse te stroje uporabljamo po potrebi in vedno z zadovoljstvom.“

„Kako to, da še imate par konj?“

„Ja, konje imam že več let, te imam za obdelovanje zemlje, kjer je na njej kamenje. Pa za prevoze lesa in drv iz gozda jih rabim. Konje bom imel še naprej. Kljub temu, da imamo traktor, se konjem ne bomo odrekli, vsaj današnji čas ne, ker je kriza po gorivu.“

„Koliko pa imate otrok?“

„Ja v zakonu se nama je rodilo kar 11 otrok, od tega 10 fantov, ki so vsi služili vojsko polni rok. Hčerko imava

tudi, pa se je pred leti omožila na kmetijo k Lavriču na Selu. Še vedno hodi v tovarno v službo; ker ima že nekaj let službe, je zato ne bo pustila.“

„In vaše želje?“

„Rad bi dočakal, da bi se sin Martin kmalu oženil in na dom pripeljal delovno moč – sebi in pa mami pri gospodinjstvu. Pa tudi bi rad, da bi se zdravje izboljšalo, da bi bolje delal na kmetiji.“

Na kraju najinega razgovora sem mu zaželel zdravje, zadovoljstva in sreče še na mnoga leta. Pogovor opravil in slikal

Jože NOVAK
Vrhpolje – Moravče

Ponovno se oglaša Radio klub iz Moravč

O dejavnosti in življenju v radio klubu Moravče sem v letošnjem letu že poročal. Od takrat pa do sedaj naš klub ni miroval. Z letošnjo jesenjo pa smo prešli v novo obdobje načrtovanih akcij. Začeli smo z obnovitvenimi deli v prostorih kluba. Ta akcija pa je bila samo uvod v začetna dela pri gradnji bivaka. Že dalj časa smo se o tej gradnji dogovarjali. Do tega načrta pa je prišlo predvsem zato, ker sta bila naša aktivnost in sodelovanje na radioamaterskih tekmovanjih v zimskih mesecih praktično onemogočena. Pri tem moram omeniti, da smo se v ostalih mesecih po naših zmogljivostih redno udeleževali tekmovanj tako v državnem merilu kot tudi v evropskih tekmovanjih. Kljub malemu številu operatorjev za radijskimi postajami smo v teh nekaj minulih letih dosegli kar lepe rezultate. Naj jih omenim le nekaj: drugo mesto na državnem prvenstvu „Kup SRJ“ na UKV področju, prvo mesto v državi na tekmovanju „All Asian Dx Contest“, ki ga prirreja zveza radio amaterjev Japonske. Član kluba Tone Peterka pa je dosegel celo drugo in tretje mesto v svetovni konkurenci. Slabi vremenski pogoji in pa sneg so v jesenskih in zimskih mesecih onemogočili to delo, kajti vseh UKV tekmovanj smo se udeleževali tako, da smo stlačili vso opremo v nahrbtnike,

se peš odpravili na malo višji hrib in tam postavili naše radijske postaje pod šotor. Vse to pa nas je pripeljalo na misel o gradnji bivaka na enem izmed hribov okoli Moravč. Dogovarjanja so potekala dolgo. Še dlje smo zbirali sredstva in končno se je delo začelo. Za kraj smo določili Slivno, ki je v tej okolici najvišja. Pri nakupu zemljišča ni bilo težav. Le-te so se začele pri prvih zemeljskih delih, kajti svet je tam zelo kamnit. Tudi dovoz gradbenega materiala je pomenil precejšen problem. Kljub temu pa delovna vnaša ni popustila. Tako je bila narejena osnovna betonska plošča. V nadaljnji fazi dela so nam priskočili na pomoč še radioamaterji iz Domžal in Radomelj. Ti so nam veliko pomagali. Ves gradbeni material je bilo potrebno znositi na samo mesto gradnje, kajti drugačen dostop ni mogoč. Tudi kmetje iz okoliških domačij so nas lepo sprejeli in nas kar hitro vključili v svoje okolje.

To pa je šele začetek. Pred nami stoji še veliko trdega dela do končne dograditve. Vsekakor pa upamo, da bodo dela končana do sredine prihodnjega leta, ko bo slavil naš klub desetletnico svojega delovanja. Organizirali bomo tudi tečaj za nove člane. Pričakujemo pa, da bo odziv nekoliko večji kot prejšnja leta.

Matjaž Kočar

Gradbišče na SLIVNI nad Moravčami je polno pridnih mladih MORAVČANOV... Druge bi zahtevali, zahtevali...

V SPOMIN

ANTONIJE KOSIRNIK

Na dobskem pokopališču so se številni borci, aktivisti, tovariši, znanci in prijatelji 2. oktobra za vedno poslovili od partizanske mame – Antonije Kosirnik.

Življenjska pot Kosirnikove mame se je začela pred 87. leti v revni delavsko-dninarski družini. Mladost ji je minila kot delavki v slamnikarskih tovarnah v Domžalah in Zagrebu, dokler se ni odločila ob poroki za nekaj krpic zemlje in za nastajajočo družino. Štirim otrokom je skušala dajati več, kot je imela sama, vendar je eden umrl še majhen. Vsem je hotela pomagati z delom, ki ga ni bilo lahko dobiti.

skrbela je za njihovo prehranjevanje in jih spodbujala, da so skupaj z možem spoznavali domoljubnost v Sokolskem društvu in se oblikovali v dobre člane delavskega razreda.

Tako je šlo vse do tistih dni, ko se je bilo potrebno odločiti. Odločili so se vsak zase, vendar pa skupno. Fanta sta odšla v partizane in tudi sama je spomladi 1943 skupaj s hčerko odšla med borce Kamniškega bataljona. Toda napori so bili prehudi in tako je prišla nazaj kot terenska delavka. Ravno v dne, ko je padel sin Bavdek, so jo Nemci izsledili, ujeli in jo odpeljali v taborišče. Skupaj z možem sta čakala dan svobode in na dva preživela otroka – oficirja JLA.

V krogu svojih je spet zaživela srečno življenje in s svojo aktivnostjo delovala v AFŽ, bila odbornica krajevnega narodnoosvobodilnega in kasneje ljudskega odbora ter zavzeto dela v Rdečem križu. Toda leta in trdo življenje ter prestane grozote vojne, bitk in taborišča so terjali svoje. Četudi je bila polna življenjske vedrine, so njene moči začele pešati, in srečna je bila, ker je vedno ob sebi imela svoje najdražje.

Kosirnikova mama je odšla, a vendar bo ostala v spominu vseh, ki so jo poznali, kot delavka, skrbna mati, bojevnica za svobodo in lepše življenje in kot ena izmed tistih občank, ki je vedela, da je potrebno vedno delati za bogatejši jutrišnji dan.

F. A.

ZAHVALA

Ob boleči izgubi naše mame, babice in prababice

ANTONIJE KOSIRNIK

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, soborcem, prijatelje, znancem in sosedom, vsem družbenopolitičnim organizacijam krajevnih skupnosti „Tomo Brejc“ Vir in Dob, družbenopolitičnim organizacijam občine Domžale, zlasti ZZB NOV, skupščini in izvršnemu svetu občine Domžale, organizatorjem zadnjega spremljanja, vsem, ki ste jo spremljali na zadnji poti, se ji poklonili z zastavami, ji darovali cvetje in vence. Hvala za izrečena pismena in ustna sožalja. Hvaležni smo Oktetu Tosama, godbi Domžale in za poslovilne besede Francki Avbelj. Posebna zahvala dr. Pevec Ivu za dolgoletno zdravstveno skrb.

Zahvaljujemo se KS Radomlje za pozornost in uslugo, ter vsem drugim organizacijam in posameznikom za dostojanstveno organizacijo zadnjega slovesa in druge številne oblike pozornosti, ki so jo izkazovali pokojnici-partizanski in partizanski mami.

Sin Ivan Kosirnik z družino in hčerka Marija Ivkovič z družino

PEKARNA KANCILIJA

DOMŽALE

Ljubljanska c. 56

sprejme takoj v delovno razmerje dekle s končano ali nedokončano osemletko.

Pogoj: veselje do dela v pekarni.

Plača po dogovoru. Sobote proste.

- Glede na to, da območje Duplice vpliva na kvaliteto podtalnice v nižje ležečih predelih, naj se občino Kamnik pozove, da vodi strog nadzor nad odlaganjem smeti in odpadkov v smetiščno jamo na Duplici.
- Občini Kamnik naj se predlaga, da sprejme ustrezen odlok za zavarovanje podtalnice, katero črpamo na območju občine Domžale.

SKUPŠČINA OBČINE DOMŽALE

Številka: 352-5/80-11

Datum: 30.9.1980

PRESEDNIK
skupščine občine Domžale
Jernej LENIČ, l. r.

DOPISUJTE
V
OBČINSKI
PORO-
ČEVALEC!

Avtovlečno službo vršim na vseh relacijah NON-STOP

NOVAK Pavel
Tovarniška 27
Preserje, p. Radomlje
Tel. (061) 721-784

ZAHVALA

Ob nenadni in boleči izgubi dragega sina in brata

LOJZETA HRIBARJA

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki ste ga pospremili na njegovi zadnji poti, mu darovali cvetje ter sočustvovali z nami.

Posebno lepo se zahvaljujemo delovni organizaciji TOSAMA za vso organizacijo pri pogrebu; tako godbi, pevcem, govorniku in spremstvu ob krsti.

Lepo se zahvalimo tudi dobrim sosedom za nesebično pomoč in župniku za opravljeni obred.

Vsi njegovi.

ZAHVALA

Ob prerani izgubi našega preljubega moža, očeta, dedka
bfata in tasta

ANTONA REPNIKA

iz Preloga 18

se iskreno zahvaljujemo ZB NOV Ihan za venec, tovarišu Slavku Povžu za poslovilne besede, preporščakom in ihanskim pevcem za zapete žalostinke. Prav tako se zahvaljujemo tudi vsem ostalim, ki so ga spremljali na njegovi zadnji poti ter vsem tistim, ki so nam ob težkem trenutku stali ob strani. Vsem še enkrat iskrena hvala.

Žalujoča žena in hčerka z družino.

OGLAS

Pretipkavam vse vrste besedila. Oglasite se na tel. št. 721-230, int. 15 od 10. do 13. ure.

OGLAS

Kupim otroški športni voziček, otroško stajico in termoakumulacijsko peč. Ponudbe u uredništvu glasila.

popravila, čiščenje, mazanje vseh vrst

šivalnih strojev

tine klančar

od 15^h–18^h vsak dan
razen sobote

vir - čufarjeva 6
DOMŽALE

OBVEZNO – ZAŠČITNO CEPLJENJE PSOV PROTI PASJI STEKLINI

Po odredbi o preventivnih cepljenjih in diagnostičnih ter drugih preiskavah v letu 1980 na območju Skupščine občine Domžale, morajo biti vsi psi poleženi do 31. avgusta 1980, **zaščitno cepljeni proti steklini v mesecu decembru 1980** (Uradni vestnik Občine Domžale, št. 6 od 30/4-1980).

Hkrati pozivamo tudi lastnike starejših psov, ki zaradi kakršnih koli razlogov niso dali cepiti pse v letošnjem letu, da jih tudi obvezno pripeljejo na cepljenje.

Cepljenje bo opravil veterinarski zavod Kamnik-Domžale. Kraj in čas cepljenja bo objavljen v naslednji številki Občinskega poročevalca.

Prijave za cepljenje psov je treba poslati takoj pismeno, ustno ali telefonsko sporočiti na Veterinarski zavod Kamnik-Domžale, v Domžalah, Ljube Šerčerja 1, telefon 721-372.

Neupoštevanje odredbe in odloka o reji, registraciji in označevanju psov ter reji ostalih domačih živali (Uradni vestnik Občine Domžale, št. 2, z dne 15. februarja 1979) se kaznuje z denarno kaznijo 300 do 3000 din.

Končno opozarjamo vse prebivalstvo Občine Domžale, da je naša občina ogrožena s steklino od dveh sosednjih občin. **Steklina je ugotovljena v občini Žalec in v občini Zagorje.**

Naprašamo tudi občane, katerim je znano, da psi v njihovi sosesčini ali drugih krajih naše občine niso cepljeni proti pasji steklini, da takoj sporočijo točne naslove takih lastnikov psov, na Upravo za inšpekcijske službe – Veterinarski inšpekciji SO Domžale, Koščevo ulica 2, telefon 722-236 zaradi nadaljnjega ukrepanja.

VETERINARSKI INŠPEKTOR
ŠLAJPAH Dušan, dipl.vet. l.r.

živilski kombinat

ŽITO

I j u b l j a n a

šmartinska 154, n. sol. o.

Komisija za delovna razmerja pri
TOZD MLINI LJUBLJANA

O B J A V L J A

naslednja prosta dela oziroma naloge:

1. POLNJENJE MOK v mlinu Homec – 2 izvajalca
2. SKLADIŠČNA DELA v prevoznem parku Vir – 2 izvajalca
3. SKLADIŠČNA DELA v skladišču Vir – 1 izvajalec

Za vsa navedena dela oz. naloge se zahteva popolna ali nepopolna osemletka in zdravstvena sposobnost za delo v živilski stroki.

Delovno razmerje se sklone za nedoločen čas s polnim delovnim časom in 1-mesečnim poskusnim delom.

Osební dohodek je vezan na količino in kvaliteto dela in znaša 5.500,00 din dalje.

TOZD MLINI ne razpolaga s stanovanji, prehrana med delom pa je urejena. Delo je možno nastopiti takoj ali po dogovoru. Kandidati, ki želijo imeti stalno zaposlitev v živilski stroki, naj se osebno zglasijo na upravi DE Domžalsko področje – Šaranovičeva 27, Domžale. Rok za prijavo je 15 dni od dneva objave.

Razpisna komisija pri delovni organizaciji
KINEMATOGRAFI DOMŽALE p.o.

R A Z P I S U J E

delovna opravila in naloge

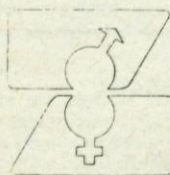
INDIVIDUALNEGA POSLOVODNEGA ORGANA

Kandidat mora poleg splošnih izpolnjevati še naslednje pogoje:

- da ima srednjo strokovno izobrazbo in najmanj petletno prakso na delih s posebnimi odgovornostmi in pooblastili,
- da ima moralno etične vrline in da je družbenopolitično aktiven,
- da ima smisel za vodenje tovrstne organizacije.

Delo individualnega poslovnega organa se združuje za manj kot poln delovni čas.

Ponudbe s kratkim opisom dosedanjega dela in dokazili sprejema Razpisna komisija 15 dni po objavi na naslov: Kinematografi Domžale, Ljubljanska cesta 61.

Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani
biotehniška fakulteta n. sol. o.

vtozd za živinorejo o.sub.o.

• • groblje 3 61230 domžale yu

KOMISIJA ZA DELOVNA RAZMERJA
VTOZD ZA ŽIVINOREJO

O B J A V L J A prosta dela in naloge

OSKRBOVALCA PERUTNINE na obratu Krumperk

Od kandidatov pričakujemo, da imajo veselje do dela z živalmi. Delovno razmerje sklenemo za nedoločen čas s polnim delovnim časom. OD po pravilniku. Stanovanja ni. Poskusno delo traja 90 dni.

Kandidate vabimo, da pošljejo pismene prijave na naslov: VTOZD za živinorejo, Groblje 3, v 15 dneh od dneva objave.

Cenjene stranke obveščamo, da čistimo tudi preproge, tekače in tapison ter vsa usnjena oblačila iz velurja, semiša in gladkega usnja.

Čistimo strokovno in hitro. Cene konkurenčne!

Usluge čiščenja vršimo v kemični čistilnici na Rodici (bivša železniška postaja), sprejemnico pa imamo tudi v Domžalah, Ljubljanska cesta 84 na dvorišču.

Se priporočamo!

Kemična ekspresna čistilnica

J. ZOREC
Domžale – Rodica

PAPIRNICA KOLIČEVO
UNIJA – PAPIR SERVIS

Odkupujemo vse vrste starega papirja:

- časopisni papir;
- ostale vrste papirja, stari arhivi;
- kartonski odpadki;
- papirne vreče (cement, apno, itd.);
- odpadne kartone iz valovite lepenke;
- vse vrste mešanih papirjev.

Papirni odpadki morajo biti brez plastike, smol in katrana. Odkup se vrši vsak dan od 6. do 22. ure, izplačila pa od 6. do 14. ure.

VZGOJNO VARSTVENI ZAVOD
OBČINE DOMŽALE

R A Z P I S U J E prosta dela in naloge:

- 1 VARUHINJO-ČISTILKO za določen čas – nadomeščanje porodniškega dopusta – enota Savska – starost najmanj 18 let – dokončana osnovna šola
- 1 ČISTILKO za enoto Mengeš – nedoločen čas
- 1 ČISTILKO za enoto Kidričeva Domžale – nedoločen čas
- 1 ČISTILKO za 4 ure dnevno za enoto Preserje – nedoločen čas

Razpis velja do zasedbe delovnih mest.

Prošnje za sprejem prinesite osebno na upravo zavoda, Domžale, Savska 3.

iz naših krajevnih skupnosti

Iz naših krajevnih skupnosti:

V Lukovici je končno svetlo...

Javna razsvetljava v naselju Lukovica je bila tako klavrna, da se je bilo treba odločiti, da jo posodobimo. Zato smo že ob koncu lanskega leta začeli kupovati drogove in svetilke. Krepak pospešek pa nam je v juniju dalo Elektro podjetje, ki je odstranilo vso napeljavo za hišne priključke in tok preusmerilo v podzemski kabel.

Tako so v juniju letos ugasnile vse luči javne razsvetljave, morda celo v rahlo zadovoljstvo tistim okolišem krajevne skupnosti, ki bi tudi hoteli imeti ponoči več svetlobe na svojih cestah in poteh, pa do sedaj še niso mogli priti na vrsto, ker krajevna skupnost še nima dovolj sredstev za izpolnitev njihovih želja, posebno, ko to ne gre iz krajevnega samoprispevka. Deloma so tudi sami krivi, ker ne pokažejo pripravljenosti za prostovoljno delo in zgolj govore, da plačujejo samoprispevek, nočejo pa vedeti, da samoprispevek za vse ne zadošča.

V začetku oktobra smo končno uspeli izkopati nad tisoč metrov jarkov, namestiti podzemni kabel za javno razsvetljava in drogove. To je zahtevalo veliko vztrajnega dela in zato zaslužijo vso pohvalo tisti krajan, ki so se potli do cilja zavedali tako resno, da so žrtvovali za kopanje jarkov tudi po več kot po osem ur. Nekateri pa sploh niso hoteli pomagati z izgo-

vori, češ, da je že to preveč, če plačujejo krajevni samoprispevek. Pri iskanju prostovoljne delovne sile je največ pomagala članica komisije za komunalno dejavnost tovarišica Marjanca Bjelajac in tako mnogo prispevala k temu, da je načrtovana javna razsvetljava končno začela izpolnjevati svojo nalogo in luči že prijetno svetijo v prvih jesenskih nočeh. Piko na i je napravilo šestnajst krajanov z Vidma in iz Spodnjih Kosez: Z razumevanjem so namreč prvo nedeljo v oktobru izkopali jarek za kabel proti pokopališču na Brdu, da bo tudi tam luč „preganjala strahove“. Tistim, ki so vse to do sedaj gledali bolj od daleč je treba povedati, da bo potrebno še marsikaj narediti prostovoljno, in naj se vendarle odzovejo, ko bo to prišlo na vrsto. Ob urejeni razsvetljavi pa še enkrat iskrena zahvala vsem, ki so kakorkoli dobronamerno pomagali v tej zahtevni in pomembni akciji.

Valentin Perne

Nekaj drobcev z zbora krajanov v Mengšu

Na zadnjem zboru krajanov v Mengšu v začetku oktobra je bilo med drugim izrečenih nekaj zanimivih predlogov, ki naj ne ostajajo vedno le predlogi, ampak bi jih morali tudi bolj upoštevati:

– Zakaj nam je še vedno cilj, da bi se naše krajevne skupnosti vedno bolj širile z doseljenci, ko pa vemo, da ti ljudje prinesejo s sabo cel kup težav, od neurejenega varstva do še večje gneče na avtobusih, kar torej pomeni, da trpimo škodo vsi? Povečujemo se le toliko, kolikor zmoremo, ne pa, da šele naknadno iščemo možnosti za nove vrtce, šole, prevoze itd.

– Zakaj urbanisti tako slabo pazijo na rodovitno zemljo in rišejo nove stanovanjske soseske po

plodni zemlji. Konkreten primer je novi razgrnjeni predlog načrta spodnjega dela Mengša.

– Zakaj se pred začetkom risanja takšnih načrtov ne posvetujejo z lastniki oz. kmeti, saj tako rekoč ubiramo pot nazaj, ko pa veliko načrtov ni sprejemljivih za krajan. Kdo to plača?

– Kako bi bile upoštevane pripombe k zazidalnemu načrtu za mengeške Zavrti in zakaj se vleče vse skupaj že 7,8 let? Ali so res krivi samo lastniki, ki se baje tožarijo za vsak meter?

– Zakaj se krajevne skupnosti ne dogovorijo za en pokriti plavalni bazen, če je glede na ljubljanskega sploh potreba, ne pa, da vsak po svoje prikazuje nekakšne potre-

be, vse skupaj pa je – kot je rekel telesnokulturni delavec – pravljica za lahko noč.

– Zakaj se nekatere gradnje že skoraj po pravilu tako močno zavlečejo, da se ogromno podražijo, saj imamo s tem izgubo vsi. Ali se res ne da hitreje dobiti soglasij najrazličnejših vrst? (V Mengšu Zdrav. postaja, dom DSZ, vrtec ...).

– Zakaj delamo plane želja, ki nimajo realne podlage, potem pa krajan mislijo, da bi morali vse narediti čez noč?

– Zakaj se tako malo glede na prometno varnost in se zganemo šele, ko je že večkrat prepozno? Morda zna kdo odgovoriti tudi na ta, neodgovorjena vprašanja!

Ivan Sivec

TRADICIONALNO TEKMOVANJE

Avto in moto spretnostna vožnja v Mengšu

Avto moto društvo Mengeš je v počastitev 35. obletnice osvoboditve in ob 30-letnici društva priredilo dne 4. in 5. oktobra moto oziroma avto spretnostno vožnjo.

Pokroviteljstvo nad to prireditvijo je prevzela KS Mengeš in s tem pokazala razumevanje do društev in tudi tovrstnih prireditev. Zanimanje za tekmovanje je bilo nad pričakovanji, kar dokazuje velika udeležba tako tekmovalcev, kot tudi gledalcev.

Prvi dan tekmovanja, v soboto 4. oktobra, se je zbralo na ploščadi pred novo tovarno TRAK v Mengšu blizu 90 motoristov, ki so se pomerili v spretnostih na motorjih. Omeniti velja udeležbo tekmovalcev domačega in sosednjih avtomoto društev, tako državnega prvaka v CHD 50 ccm Petra Verbiča, prvaka v motocrosu do 250 ccm Marjana Avblja, pa do pionirjev, ki so tekmovali na kolesih s pomožnim motorjem.

Rezultati moto spretnostne vožnje:

Kategorija A (kolesa s pomožnim motorjem) 1. Verbič Peter (Domžale), 2. Kreč Roman (Lukovica), 3. Zabret Igor, 4. Mušič Marjan (oba Mengeš), 5. Urbanija Bernard (Lukovica).

Kategorija B (do 150 ccm) 1. Andrejka Vladimir, 2. Urbanija Bernard, 3. Pivec Peter (vsi Lukovica), 4. Verbič Peter (Domžale),

5. Blejc Marko (Mengeš).

Kategorija C (nad 150 ccm) 1. Verbič Peter (Domžale), 2. Šraj Martin (Radomlje), 3. Kreč Roman, 4. Smerkolj Slavko, 5. Urbanija Bernard (vsi Lukovica).

Drugi dan, 5. oktobra pa so na istem prostoru tekmovali avtomobilisti. V avto spretnostni vožnji se jih je pomerilo 46. Tudi tukaj, kot prejšnji dan, so bili najuspešnejši Lukovčani.

Rezultati razreda do 1000 ccm:

1. Kersnik Grišo (Lukovica), 2. Mesarič Jože (Induplati), 3. Čokan Mirko (Lukovica).

Razred nad 1000 ccm: 1. Blejc Jože, 2. Mušič Franci (oba Mengeš), 3. Rožman Branko (Lukovica).

Vrstni red ekip: 1. AMD Lukovica I, 2. AMD Mengeš I, 3. AMD Lukovica II.

Predstavnika pokrovitelja KS Mengeš, tov. Hribar Marko in Pišek Slavko sta oba dneva po končanem tekmovanju podelila bolje uvrščenim tekmovalcem pokale in diplome, predsednik društva Vidrih Ivan, pa se je vsem dodelujočim lepo zahvalil, posebno pa pokrovitelju KS Mengeš in OZD ter obrtnikom, ki so z oglašili prispevali, da je društvo lahko izvedlo tekmovanje in s tem zeključilo jubilejne prireditve ob 30-letnici svojega obstoja.

Jože Blejc

MESTNI ODBOR ZB NOV DOMŽALE

OBVEŠČA

svojce padlih in umrlih borcev NOV ter internirancev, da bo spominska svečanost v petek, 31.10.1980 ob 18. uri na pokopališču v Domžalah.

Prav tako vabimo vse krajan Domžal, da se te svečanosti udeležijo polnoštevilno kot vsako leto.

MESTNI ODBOR ZB NOV DOMŽALE

Dober dan, domžalski občan:

Jože Koželj

Tokrat sem obiskal prav gotovo enega izmed najstarejših in najbolj znanih slovenskih zeliščarjev Jožeta Koželja – Zeksarjevega Pepeta, po katerem je postal Dob znan širom naše ožje domovine, v sosedni Hrvaški in celo preko naših državnih meja, saj so v njegovo hišo v Dobu prihajali po zdravila in nasvete za zdravljanje od blizu in daleč.

Danes že 82 letni Pepe me je kljub temu, da je že skoraj tretje leto vezan na posteljo rade volje sprejel in mi rad odgovarjal na stavljena vprašanja, posebno še, ker sem mu pred več leti sestavil rodbinsko vejo Koželjevega rodu, ki sega tja v leto 1600.

„No, ker te poznam, da nisi poklicni novinar, ti bom že kaj več povedal. Priznati ti pa moram, da novinarjev nikoli nisem vesel, ker vrtajo in vrtajo vate in želijo izbežati iz tebe vse, včasih tudi tisto, česar nisi nisi doživel.“ je začel razgovor.

Zanimiv je razgovor z njim – Pepetom, saj je izredno odkrit, nič zavijanja, nič olepšavanja, vse ti pove naravnost. Z njim govoriš kot brat z bratom, saj je zanj značilno, da mu je vsak tovariš, vsakega namreč tika. Ker bi rad kaj več izvedel o njegovem življenju, mi je nizal te podatke.

V KUKERLU SEM SE RODIL ...

„Kakor itak veš, sem se rodil v kukerlu-gostilne „Pri Juretu“ v Krašnji št. 5. Le-ta je bila pred leti predelana in tega kukerla ni več. Bil sem nezakonski otrok mame Neže, ki je tu nekdanja gostilna, kakor jo je nekoč imela tu tudi moja stara mama Ana rojena Vajda, doma iz Lok. Kot sem pozneje izvedel, je bil moj oče Molini Hermenegildo po rodu stavbenik iz Furlanije. Le-ta je zidal cerkev v Blagovici in se je tudi želel poročiti z mamo. Tega ji pa oče Jožef, ker je bil zaveden Slovenec ni dovolil, ker za zeta ni na noben način hotel imeti Italijana. In tako sem ostal nezakonski otrok. Kasneje se je mama poročila. Dalj časa sem živel še pri stari mami v Krašnji in se kasneje z njo tudi preselil v Dob, v hišo ob glavni cesti v Dobu, kjer se je po domače reklo „Pri Zeksarju“, zato so me stari Dobljani poznali tudi pod imenom „Zeksarjev Pepe“. Nekoč je stara mama pripravila kosilo za novoporočence in svate. Bila je dobra kuharica, kar je potrdil tudi uslužbenec Šestice, ki je bil za pričó. Izjavil je namreč, da bi tako dobro kosilo dobil lahko edino v gostilni „Pri Zeksarju“, kot se je nekoč reklo gostilni „Pri Šestici“ v Ljubljani. In tako je naša hiša dobila domače ime „Pri Zeksarju“.

ZGODOVINA O KOŽELJEVEM RODU ...

Morda le nekaj podatkov o Koželjevem rodu. Mama Neža je bila rojena 1873 v Blagovici, stari oče Jožef pa leta 1849 na Rožku 11, „Pri Rožkarju“, v moravški župniji. Rodbinska veja gre nato v Radomlje, pa v Nevlje, končno pa v Stolnik, župnije Kamnik in to vse do leta 1600. Ta priimek je bil zelo pogost v Kamniških rojstnih, poročnih in mrljskih knjigah.

Pepe je nadaljeval. „Osnovno šolo sem najprej obiskoval v Krašnji, nato pa v Dobu, kjer sem jo tudi končal. Po končani osnovni šoli sem se takoj zaposlil in bil v raznih službah vse do odhoda k vojakom, kamor sem odšel kot 18-leten fant. Najprej sem služil krajši čas kader v Admontu, nato sem pa kaj kmalu moral na fronto, kajti bilo je v času 1. svetovne vojne. Vojskovanje na soški fronti je bilo zame usodno, saj sem na Ponte di Piavo izgubil nogo. Nato sem šel v bolnico v Ljubljano, kjer sem ostal več kot devet mesecev.“

PO NASVETE K PEPETU ...

Pravgotovo ste si tudi v tem času pridobili svoje sposobnosti kot zeliščar?

„Da, prav tu, saj sem bil dovolj dolgo v bolnici. Postal sem stari bolniški maček in kot tak bil prisoten pri zdravniških pregledih – vizitah. Prav tu sem se naučil marsikatero zdravniške veščine pri zdravljenju raznih bolezní. Vedno pogosteje so ljudje prihajali k meni po nasvete za zdravljenje in tako sem se končno približno leta 1920 odločil za poklic zeliščarja, čeprav sem nekaj let po 1. svetovni vojni imel trafiko v ljubljanskem šentpeterskem predmestju ter še nekaj drugih služb.“

Vem, da so ljudje, ki so prihajali k vam po zdravniške nasvete, prinašali s seboj vodo-urin, da ste po tem spoznali boleznen.

NA VODI, JEZIKU, PA PO OČEH ...

„Res je, marsikaj sem videl na vodi, glavno je pa bilo, da sem videl bolnika. Še več kot na vodi sem ugotovil po jeziku in barvi kože podočnice, da sem lahko postavil diagnozo in predpisal potrebno zdravilo. Do tega mi je pa pripomogel moj instinkt do zdravljenja.“

ZAKAJ JE V DOBU TOLIKO „DOHTARJEV“?

Zanimivo je dejstvo, da se je v Dobu toliko mladih odločilo za poklic zdravnika. Ali je morda odločitev mladih tudi povezana z vami?

„Da, prav gotovo. Marsikateri mladi intelektualci iz Doba, ki je videl ljudi, ki so potrebni zdravljenja tako množično prihajali k meni in s

kakšnim zaupanjem so prihajali, se je verjetno prav radi tega odločil za ta poklic. Res so v glavnem še mladi in prav gotovo še nihče ni imel toliko pacientov, kot sem jih imel jaz v teh skoraj 50 letih zeliščarskega delovanja.“

ARCNIJE ENA A ...

In kakšna zdravila ste izdelovali in priporočali?

„Rastin je aromatično zdravilo za masažo, ki ublažuje najrazličnejše trganje in bolečine v mišicah, ter paragin – ustno vodo proti majavosti zob, mlahavosti zobnega mesa in nevšečnemu zadahu iz ust. Ta zdravila sedaj izdeluje moja žena Aleksandra, ki ta zdravila izdeluje v glavnem le za grosiste. Nekoč sem pa izdeloval tudi črno mazilo za ture ter rane vseh vrst – tudi zastarele rane. Tega mazila pa žena sedaj ne izdeluje več.“

Kako uspešno pa je bilo Pepetovo črno mazilo pa vem iz lastne izkušnje. Moja hčerka Urška se je kot otrok sankala na bližnji vzpetini, kjer je sedaj podjetje Avtoservis Domžale. In tako se je nekoč s sankami zaletela v električni drog. Stranica sank se je odlomila, trske so se ji zabadle v nogo in morala je na operacijo v ljubljansko bolnico. Operacija je bila opravljena, toda rana se je gnojila. Zato je žena šla po črno mazilo v Dob k Pepetu in glej, po nekaj dneh je s pomočjo tega mazila iz rane prišlo na dan še troje lesenih trsk in noga je bila zopet zdrava. Ne vem, kako bi sicer bilo z nogo.

PARTIJSKO DELO ...

Vem tudi, da ste bili že pred vojno komunist. Ali mi o tem lahko kaj več poveste?

„Da, res je. Pri nas doma v Dobu je bila kmalu po 1. svetovni vojni prva partijska celica v kamniškem okraju. Bil sem tudi udeleženec Vukovskega kongresa leta 1920, kamor sem bil takrat povabljen, čeprav sem imel velike težave, ker za pot nisem imel potrebnega denarja. Že pred vojno sem imel neprestane preiskave, ker žandarji so dobro vedeli za delovanje komunistov. Večkrat sem bil tudi aretiran in zaprt. Čeprav je bil žandar Ambrožič „Pošast gareča“ znan kot izredno vesten in neizprosni, sva se z njim kar dobro razumela in pogovorila. Zaprt pa nisem bil dolgo. Ko je nekoč v zapor prišel višji oficir in videl, da sem invalid, so me izpustili. Tudi med 2. svetovno vojno so me Nemci večkrat zaprli. Dvakrat sem bil zaprt tudi v Ljubljani in to po krivdi domačih špiceljnov. Na srečo so me tudi Nemci kmalu izpustili in to zato, ker sem bil vojaški invalid iz 1. svetovne vojne. Tudi moj stric Martin Koželj, rojen 1886 je bil vseskozi komunist. Zato je moral leta 1943 darovati tudi svoje življenje. Ubit je bil na Urhu pri Ljubljani. Sedanja dobska šola nosi sedaj njegovo ime.“

Predsednik predsedstva Slovenije tov. Viktor Avbelj piše v spominih na partijsko delo:

„Med komuniste, ki so bili aktivni, so tedaj, posebej še malo pred letom 1929 šteli n.p. Pavel Starin iz Češenika, opekarniški delavec, Jožef Koželj iz Doba, Martin Koželj iz Doba, Joško Vidergar, krojač iz Želodnika, Jože Alič, pek iz Vira, Nikolaj Kotnik, mizar iz Lukovice in drugi.“

SREČAL SEM SVOJEGA OČETA ...

Kako ste pa izvedeli za očeta?
„Za očeta sem zvedel že pred 2. svetovno vojno. Pisma, ki smo jih pisali, so nam vedno vračali. Oče je bil, kot sem ti že omenil iz Furlanije iz kraja Aragrande, in je bil poročen. Zato ni hotel, da žena izve, da je v mladih letih imel nezakonskega otroka. Ko pa je oče postal starejši, je nekoč o svojem nezakonskem sinu povedal tudi svoji ženi. In tako sem po 2. svetovni vojni prišel do sreča-

nja s svojim očetom, njegovo ženo in hčerami. Srečanje je bilo nepozabno. Ker je oče med 2. svetovno vojno izgubil sina, ki je padel kot italijanski vojak na nemški strani v bojih za Berlin, sem mu bil potem jaz odslej naprej za sina. S hčerami pa smo tudi še sedaj v dobrih prijateljskih stikih.“

Vidim, da imate v sobi portret delo akademskega slikarja Božidarja Jakca, pa omaro vso polno strokovnih knjig, pa sliko vašega doma. Ali ste za svoje revolucionarno delo prejeli tudi kakšna priznanja?

„Da, nekaj sem jih prejel in to: Častno priznanje Skupščine občine Ljubljana ob 25-letnici osvoboditve, za udeležbo v organizaciji osvobodilnega delovanja v Ljubljani med narodno osvobodilnim bojem, medljo za zasluge Skupščine občine Domžale za uspešno in požrtvovalno delo ter vedno pripravljenost in pomoč človeku v stiski ter za pomoč pri raznih solidarnostnih akcijah v krajevni skupnosti ter kot predvojnemu komunistu ter plaketu ob 60-letnici Vukovskega kongresa iz leta 1980. Priznanje SOB Domžale in plaketu Vukovskega kongresa sta mi v letošnjem letu prinesla predsednik Skupščine občine Domžale Jernej Lenič in sekretar ZKS Domžale Stane Mlakar. Ob tej priliki je bil navzoč tudi odgovorni urednik Občinskega poročevalca Matjaž Brojan.“

Jožetu Koželju, ki živi v hiši v Dobu, ki jo je zgradil po 1. svetovni vojni in je malenkost odmaknjena od prometne glavne ceste skozi Dob želimo, da bi mu nova leta ne zarisal novih potez na obrazu, ki mu jih je zarisalo trdo življenje, saj mi je ob obisku zaupal, da se v notranjosti čuti še vedno dovolj zdravega.

Tone Ravnikar

PO STEZAH TITOVE REVOLUCIJE

Te dni me je doletela izredna sreča, saj mi je OK ZSMS Domžale omogočil, da sem šel lahko na pohod PO STEZAH TITOVE REVOLUCIJE. Pri tem pa se moram zahvaliti tudi delovni organizaciji „LEK“ TOZD Droge, da mi je omogočila v času pohoda odsotnost z dela.

V Ljubljani smo 29. junija stopili na vlak in se odpeljali proti Beogradu, od tu naprej pa do Niša. Tam nas je pričakal avtobus, ki nas je odpeljal do Djakovice.

V Djakovico smo prispeli proti večeru, tam smo se razporedili po spalnicah v dijaškem domu, kjer smo prespali in zjutraj smo videli, da so ponoči prispeli tudi udeleženci pohoda iz drugih republik. Po zajtrku smo se sestali in bili smo obveščeni o poteku pohoda dne 1. julija.

Odpeljali smo se nato do Peči z avtobusi. Tu pa smo po uri hoda prispeli na Črni vrh. Po krajšem govoru in kulturnem programu smo se poklonili z minuto molka padlim za svobodo. Pot se je nadaljevala do Prilepa, kjer je bilo predavanje o zgodovini tega kraja in o odredu Emin Duraku. Nato pa smo se zopet odpeljali do Djakovice, kjer smo si ogledali muzej revolucije. Od tu smo odšli do Prizrena, kjer smo si ogledali arheološki muzej, galerijo in del mesta, zvečer pa smo imeli srečanje z tamkajšnjo mladino.

(Nadaljevanje na 11. strani)

PRIPRAVE NA ZIMO

MEDNARODNO TEKMOVANJE NA SMUČARSKIH ROLKAH V IHANU

Smučarski klub Ihan je v nedeljo, 21. septembra 1980 priredil mednarodno tekmovalje v smučarskih rolgah v Ihanu na športnem prostoru. Na tekmovalje so povabili tudi smučarske klube iz sosednje Italije in Avstrije. Vendar pa so se zaradi zadržanosti, to je udeležbe na drugih tekmovaljih, naših tekem udeležili le smučarji oz. tekmovalci na rolgah iz Smučarskega kluba Devin iz Italije. S tem smučarskim klubom že vrsto let sodeluje ihanski smučarski klub, saj se vsako leto tudi naši tekmovalci udeležijo njihovih prireditiv.

Štart je bil ob 9.30 uri, za tekmovalje pa je bilo prijavljenih okoli 60 tekmovalcev. Štart je bil razdeljen na več kategorij, tako da se je štartalo štirikrat. Vsaka kategorija je imela svoje število krogov oziroma kilometrov. Tekmovali so vsi od najmlajših pa do starejših rekreativcev. Ob progi, ki je potekala krožno, se je zbralo veliko število ljudi, saj je bilo to prvo tekmovalje z rolgami v Ihanu. Prvi so se pognali na pot najmlajši pionirji in pionirke. Vsi gledalci so jih navdušeno bodrili, kajti potrebno je bilo veliko napora, da so lahko pretekli tri kroge. Za njimi

so se podali na progo starejši pionirji in pionirke. Ti so se z veliko brzino in zagnanostjo pomerili med seboj. Tretji štart tekmovalcev je bil za mlajše mladince in mladinke, starejše mladinke, članice ter rekreativce. Njihova proga je obsegala 6 krogov. Med njimi so se takoj po startu na začetku kolone pojavili najboljši tekmovalci iz Smučarskega kluba Devin, vendar pa sta jim dva ihanska tekmovalca tudi uspešno sledila, le da je eden od njih imel smolo, kajti zaradi prevelike zagnanosti se mu je zlomila palica in tako je izgubil dragocene sekunde in prvo mesto je šlo po vodi. Zadnji štart pa je bil za starejše mladince in članice. Njihova proga je obsegala 9 krogov in kar veliko napora je bilo potrebno, da so opravili vse vzpone in spuste po progi. Ko je zadnji tekmovalc privozil skozi cilj je bilo tekmovalje končano.

Ob 11. uri pa je bila razglasitev rezultatov in podelitev kolajn najboljšim, katere so se udeležili tudi vsi gledalci in najboljšim tekmovalcem navdušeno zaploskali. Sedaj pa si še oglejmo vrstni red prvih v posameznih skupinah oziroma kategorijah tekmovalja:

Mlajši pionirji: 1. KOVIČ Bojan SK Ihan, 2. PERNARČIČ Mitja SK Devin, 3. IORI Ervin SK Devin; mlajše pionirke: 1. GABROVEC Kristina SK Devin, 2. VERČ Elena SK Devin, 3. GABROVEC Rosana SK Devin; starejši pionirji: 1. SLABANJA Robert TVD Partizan Dol, 2. SOSIČ Aleksander SK Devin, 3. LEKAN Boštjan SK Ihan; starejše pionirke: 1. POGAČNIK Mateja SK

Ihan, 2. SMREKAR Andreja TVD Partizan Dol, 3. SRDOČ Roberta SK Devin; mlajši mladinci: 1. LEHISSAJGianni SK Devin, 2. GRUDEN Boris SK Devin, 3. POVIRK Marko SK Ihan; mlajše mladinke: 1. KOKALJ Zvonka SK Ihan, 2. ŠKERK Darja SK Devin; starejše mladinke: HRIBAR Helenca SK Ihan; starejši mladinci: 1. KLEMENČIČ Jože TVD Partizan Dol, 2. GREGORČIČ

(Nadaljevanje z 10. strani)
2. julija smo nadaljevali pot proti Uroševcu. Med potjo smo se ustavili pri veličastnem spomeniku padlim borcem na Šari. Ko smo prispeli do Uroševca smo položili venec na skupno kostnico. Nato pa smo nadaljevali potovanje do Prištine. Tu smo bili gostje tamkajšnje kasarne. Zvečer smo se odpeljali na obisk brigadirjev Ibar - Lepenac, kjer smo nam priredili družabni večer.

3. julij - tega dne smo se napotili proti Gnjilanu, vmes pa smo se ustavili v manastirju Gračanica, ki je bil zgrajen v XIV. stoletju in v njem so še dnes lepo ohranjene nekatere freske. Nato nas je pot peljala dalje do jezera Gornjeg Livoča, od tu pa smo šli peš do groba narodnega heroja Muse

Zajmija. Vrnili smo se v Prištino, kjer smo imeli zvečer v domu mladine družabni večer s plesom.

4. julij - iz Prištine smo se napotili proti Kosovski Mitrovici. Ko smo prispeli v mesto, smo si ga najprej ogledali, nato pa smo se napotili na hrib nad mestom, kjer je skupna grobnica borcev, ki so padli za svobodo.

Tu se je končala pot PO STEZAH TITOVE REVOLUCIJE 1980. Slovo je bilo dokaj težko, saj smo si mnogi našli nove prijatelje. Pohod se je končal, vendar so nam in nam bodo ostali spomini. Lahko trdim, da je bil pohod zares uspešen, saj smo spoznali kraje na Kosovem, o katerih smo tako malo vedeli. Sem mišljenja, da bi moralo biti takih in podobnih pohodov v bodoče še več. Franc Rajer

Peter SK Ihan; člani: 1. DJURICIC Tone SK Mojstrana, 2. KRŠINAR Jani SK Olimpija, 3. RAK Franci SK Ihan, za članico je tekmovala HRIBAR Helena, pri rekreativcih pa so slavili: SEDUŠAK Milan Kamnik je osvojil prvo mesto, drugi in tretji pa sta bila STAMCAR Herman in ŠRAJ Bernard oba iz Škofje Loke.

Po razglasitvi rezultatov in razdelitvi kolajn pa je goste iz Smučarskega kluba Devin pozdravil predstavnik KS Ihan in jim izročil pokal, se jim zahvalil za njihovo

tako številno udeležbo ter jih še za vnaprej povabil k sodelovanju na podobnih prireditvah.

Tudi gostje so se zahvalili za darilo in obljubili, da se bodo še udeležili podobnih srečanj in v spomin na to srečanje izročil simbolično darilo. Nato smo se vsi zadovoljni razšli in si zaželeli še več takih ali pa podobnih tekmovalj in stikov z našimi sosedi onstran meje. S. Z.

TRENERSKA ORGANIZACIJA KOŠARKE

V trenersko organizacijo se vključuje vsi trenerji domžalsko-kamniškega območja. Ukvarja se s trenersko problematiko na področju obeh občin. Delo trenerske organizacije vodi komisija v sestavi: Gorjan Lado predsednik in člani: Lukan Milan, Kovač Janez, Ocepek Rudi in Vodičar Janez.

Skupno je na našem območju evidentiranih 56 aktivnih trenerjev, od tega jih ima naziv trener 8, absolventov trenerskega tečaja 16, inštruktorjev 18, trenerjev brez naziva pa 14. Trenerji morajo imeti za vodenje ekip ustrezne licence in tako je ena od nalog naše trenerske organizacije tudi izdajanje licenc za vodenje pionirskih ekip; licence za članske, mladinske in kadetske trenerje pa podeljuje Trenerska organizacija Košarske zveze Slovenije. Pregled akcij v organizaciji naše trenerske organizacije in drugih akcij z udeležbo trenerjev domžalskega območja:

- 12. in 13.10.1979 je bil seminar za trenerje pionirskih ekip, ki se ga je udeležilo 31 trenerjev. Predavatelja na seminarju sta bila dr. Sirčelj Mitja in Gorjan Lado, košarski trener.

- 2.11. do 8.11.1979 je bil v Domžalah tečaj za inštruktorje košarke, ki ga je obiskovalo 23 tečajnikov. Tečaj je vodil Gorjan Lado, organizacija pa je bila izvedena s pomočjo Šolskega centra za telesno vzgojo.

- 23.11.1979 je bil v Domžalah „Košarski kino“. Filme si je ogledalo 19 trenerjev in 160 igralcev, vodil in pripravil pa ga je Gorjan Lado.

- 13.9.1980 je bil v Domžalah seminar za trenerje pionirskih ekip. Predavatelji na seminarju, ki se ga je udeležilo 29 trenerjev, so bili Lukan Milan, Gorjan Lado, Ocepek Rudi in Vodičar Janez.

Ostale akcije z udeležbo domžalskih trenerjev:

- 6. in 7.10.1979 je bil v Novem mestu slovenski trenerski seminar na katerem so predavali P. Brumen, J. Drvarič, Z. Sagadin, B. Dežman, dr. P. Ažman in dr. Mik Pavlovič. Med 98 udeleženci iz vse Slovenije so bili tudi Šme Emil, Benet Franc, Gorjan Lado, Nelc Edo, Lukan Milan in Kompare Polona.

- 4.3.1980 je bil v Ljubljani seminar za trenerje kadetskih ekip, na katerem je med drugimi predaval tudi Gorjan Lado, poleg njega pa se ga je udeležil še Nelc Edo.

- 20.4.1980 je bil v Litiji Dan slovenske ženske košarke, ki se ga je udeležil Lukan Milan.

- 17.5.1980 je bil v Kočevju Dan slovenske moške košarke. Trenerskega seminarja, ki je bil v okviru te manifestacije, so se udeležili Vavpetič Tomo, Gorjan Lado, Kovač Janez, Lukan Milan. Predavatelja na seminarju sta bila Janez Drvarič in Brane Dežman.

- Od 16.6. do 22.6.1980 je bil v Poreču Mednarodni seminar „Poreč 80“, ki se ga je na povabilo Košarske zveze Slovenije udeležil Gorjan Lado.

- Republiškega košarskega tabora, ki je bil letos za ženske in moške kategorije v Tolminu, sta se kot trenerja udeležila Lukan Milan in Gorjan Lado, kot igralci pa so sodelovali Golob Vasja, Majdič Matjaž in Govekar Marko.

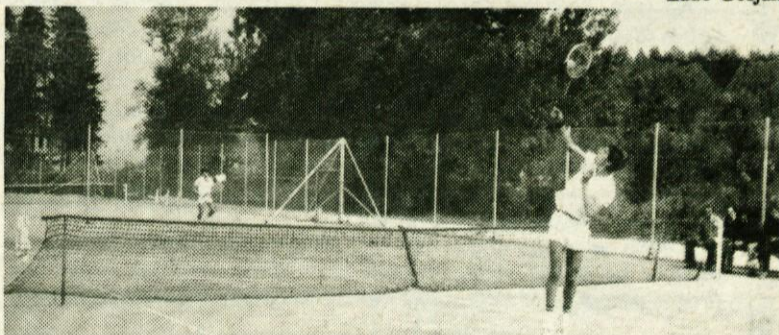
- Evropskega košarskega prvenstva za kadetinje na Madžarskem se je na stroške Košarske zveze Slovenije udeležil Lukan Milan.

- Republiškega trenerskega seminarja, ki je bil v času Mladinskega evropskega prvenstva v Celju, so se udeležili Lukan Milan, Nelc Edo, Zakrajšek Boris, Benet Franc, Kovač Janez in Gorjan Lado. Predavatelji na seminarju so bili Janez Drvarič, Zmago Sagadin in Ranko Žeravica.

Program dela trenerske organizacije našega območja, ki je bil sprejet na sestanku dne 29.8.1980:

- I. Šolanje trenerskega kadra
 - območni inštruktorski tečaj - marec, april 1981,
 - absolventom republiških trenerskih tečajev iz prejšnjih let omogočiti dokončanje tečaja in pridobitev naziva trener košarke.
- II. Izpopolnjevanje kadra
 - trenerski območni seminar za mladinske in kadetske trenerje - marec 1981,
 - organizacija regijskega seminarja za trenerje pionirskih ekip za pridobitev modrih licenc - september 1980,
 - organizacija trenerskih posvetov, predvsem s trenerji pionirskih ekip, udeležba na seminarjih, taborih in tečajih na nivoju republike in države.
- III. Kontrola trenerjev po šolah
 - obiski v šolah, ocena kvalitete dela, pomoč in svetovanje, povezava z mentorji ŠSD.
- IV. Ostale akcije
 - pobiranje članarine za vse trenerje - članarina je enotna 100 din,
 - izdajanje modrih licenc za trenerje pionirskih ekip - taksa je 50 din.

Lado Gorjan

Dejavnost teniškega kluba v Domžalah je že široka

slamnice iz slamnika

servis za radovedne občane

ZAKLETA ČEBELARSKA KRALJIČNA PRIPOVEDUJE: (pravljica, ki sploh ni za otroke)

Bolj redko se zgodi, da bi bile pravljice pisane v prvi osebi, pa sem vendarle že dlje časa razmišljala, če le ne bi predvsem odraslim (čeprav so pravljice vedno pisane za otroke) povedala pravljico o sebi, o princu, ki ga pričakujem (pri nas princ sicer ni, vendar bo za srečen konec te pravljice potreben), ki pa ga ni in ga ni. Toda vse pravljice imajo svoj začetek, zato naj ga ima tudi ta.

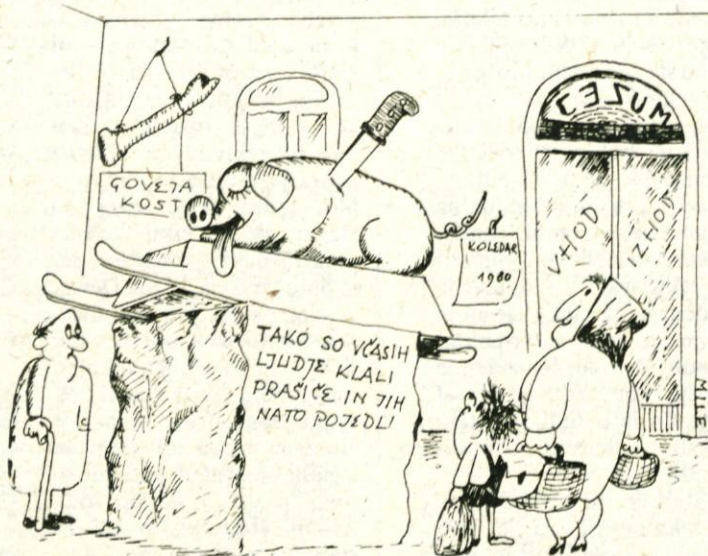
Pred sedmimi leti torej – gor ali dol, saj pravljice se vedno začno z nekoč – so se čebelarji širom Slovenije, ali pa tudi ne, odločili, da postavijo svoj dom, v katerem bi se strokovno izobraževali in izpopolnjevali, imeli torej neke vrste šolo, pa še kakšen lokalček bi v njem našel prostor in mogoče še kaj drugega, načrtov namreč nisem videla, in postavili so temeljni kamen. Slovesno kot se za velik in lep dom spodobi z vsemi potrebnimi in nepotrebnimi besedami in govori. Zakaj so se odločili ravno za hribček v Lukovici oz. desno od Brda ne vem, morda so poznali tisto pesem Lepšega kraja ni kot je... in si izbrali čudovito lokacijo, nedaleč od gradu Brdo, ki je sedaj moj sosed in ki doživlja podobno usodo kot jaz.

In po postavitvi temeljnega kamna, na katerem še danes veselo spim, so prišli buldožerji, tovarnjaki in vse kar spada zraven, postavljeni so bili temelji in z veliko nepotrpežljivostjo sem čakala, kakšna lepota bom postala. Na moje veliko veselje sem rasla in dorasla precej hitreje kot kraljične in princeze v pravljicah, ki mi jih je šumel gozd ob večerih in veselila sem se svojega prvega plesa, pa kraljeviča, ki me bo oživel, kajti bila sem mrtva stavba brez ljudi brez življenja. Rasla sem torej in se širila. Zidov je bilo vedno več (zunaj samo štirje, se razume, notri pa toliko, da jih nikoli nisem preštela), bilo je mnogo majhnih in velikih oken in okenc, pa vrat in vrtic, prostorov in prostorčkov, da ne govorimo o vrsti balkonov, ki so komaj čakali, da na njih vzcvetijo rože. Ob večerih smo se pogovarjali in se veselili stanovalcev in kar skakali smo od veselja, ko so ob nas začeli urejevati potrebne komunalne objekte, kajti vse je kazalo, da bomo zelo kmalu oživele. Potem pa se je začelo zatikati. Ni bil potreben kolovrat (saj se spomnite Trnuljčice), niti strupeno jabolko (kot v Sneguljčici), pa smo vsi zaspali, kajti zmanjkalo je denarja, ja denarja, kaj ste pa mislili. Čakali smo in čakali, potem pa pospali drug za drugim in veter nam je žvižgal in nas tolažil, da se vse pravljice srečno končajo in da se bo tudi ta. Sem in tja nas je še kdo prišel pogledat, poskušali so me celo zapreti s pravimi lesenimi polkni, kaj več pa se ni zgodilo. Čakala sem in čakala. Gledala sem zeleneče bukve pomladi in jim zavidala, da živijo, poleti sem občudovala kosce, ki so kosili okoli mene in tako vsaj delno prepričali, da me podobno kot gradove v drugih pravljicah ni ovilo trnje in grmovje, jeseni sem zavistno opazovala jablane in hruške, ki so zorele, najbolj pa me je stiskalo pri srcu pozimi, ko je bila narava podobno kot jaz mrtva. Vendar ona je vedela, da bo spomladi oživela, jaz pa... Minevalo je leto, pa še eno in še več jih je bilo in kdo ve, koliko jih še bo.

Ne vem, koga naj čakam. Princev z denarjem (kajti sam poljub kot v drugih pravljicah bo premalo) danes skoraj ni, čebelarji pa tudi nimajo toliko denarja, kajti za mojo oživitev bo potrebno kar nekaj milijonov (pa ne starih, da se razumemo) in kdo jih bo v času stabilizacije in zame ne preveč ugodne investicijske politike dal, leta pa tečejo in vsako leto sem kljub svojemu spanju kakšen milijonček dražja. Verjetno bi morali stopiti skupaj vsi, ne le čebelarji in nekaj narediti zame, kajti moje sanje ni poceni in vsako leto dražje bo moje življenje.

Lahko samo upram, da tudi jaz ne bom spala sto let kot glavne osebe v pravljicah in da bo tudi ta pravljica imela tak konec kot druge: potem pa je srečno in zadovoljno živela do konca svojih dni.

V. V.

Vodno razkošje

V Tustanju so bili cel teden priče igrice imenovane VODNI BLAGOR. Voda je razkošno tekla, dokler se niso šele na štiri intervencije komunalci zmgali in strokovnjaško zapirali in odpirali vodo, da je bil vodni SHOW enkrat.

Akterjem v predstavi „VODNI BLAGOR TUSTANJA“ iskreno čestitamo.

Zgodovina se ponavlja

Sporočamo vam, da znani poligon domžalskih vodovodarjev na Rojski (prekopavanje, odkopavanje) še deluje. Glavno je, da imamo še strokovnost kje pokazati! Bravo!

Usmerjanje v kmetijstvo

MLADE pošiljamo nazaj v hribe, kjer naj se lotijo vnovič opuščenih kmečkih opravil. Ko poprimejo za koso, motiko ali grablje, jim je za začetek najstimulativnejši pogled na vikendaša, žar s čevapčiči, kišto piva in Slakovo harmoniko.

Kako se ob pogledu na to idilo mladi zaženejo v delo pa ni treba dvakrat reči.

Naš papir je slabši

Papirnica Količevo plačuje ruski odpadni papir približno še enkrat dražje kot domačega – našega.

Zakaj je temu tako, lahko domnevamo:

Ruski papir je manj izrabljen, saj kot je znano ga Gorenjci večkrat perejo.

Umetniki so med nami

Vsakršne umetnike imamo v naši občini. Med njimi tudi take, ki so umetniško prišli že do 3000 l kurilnega olja.

Drevesa...

Naš odgovorni urednik Matjaž Brojan se zelo upira sečnji dreves v parku pri pošti.

Zlobni jeziki trdijo, da ne bi bil proti, če bi rasle lipe – saj uporablja pri rezbarjenju lipov les.

Če...

Če bi ena delovna organizacija v sedanji situaciji s kurilnim oljem namesto jedilnega izdelovala tega, bi lahko podpirala še NK Olimpijo...

Višji standard

Za cesto Vrhpolje – Javorščica vikendaši nočejo prispevati denarja. Očitno se po njej ne bodo vozili, ker bodo na vikende prihajali zaradi svojega socialnega statusa – s helikopterji.

Še v eprueti...

Prvi domžalski družbeni svet se še vedno rojeva... Zdi se nam, da je nosečnost (več kot dve leti) vendarle nekoliko predolga...

Mali oglas

Iščete se avtobusna postaja iz centra Domžal. Kdor jo najde, naj proti nagradi javi v uredništvo.

P.S.: Iščete jo lahko tudi v Palovčah, saj imate občani vso možnost, da jo najdete celo tam.

Kaj imajo proti...

Kaj ima izvajalec gradbenih del Hidrotehnik proti domžalskim družbenopolitičnim organizacijam, ne vemo. Samo čudno se nam zdi, zakaj je pred hišo DPO ob priliki prekopavanja to podjetje izkopalo grovozansko globoko jamo...

Tiho upanje...

Sicer pa domžalske ulice prekopavajo že toliko časa, da se budi tiho upanje, da bodo odkrili nafto, če ne pa vsaj premog...

Ponujene možnosti za „dogovarjanje“

V eni od domžalskih delovnih organizacij so družbeno samozaščitno razvili do takšne mere, da bivši delavec lahko nemoteno pride v delovno organizacijo in se neposredno fizično samoupravno dogovarja s svojim bivšim delodavjo.